

„Ай, дявола! Кой ще се е сѣтилъ мене, мене, а не другъ нѣкой, да ме“...

Но въ този мигъ, влѣзна бързо прислужникътъ и прекъсна неговата мисълъ.

— Г-нъ министра ви вика...

Запетайката замръзна на мѣстото си като галванизиранъ. „Ха сега?“ — стрелна въ главата му и чакъ следъ нѣколко мига той се разтрепера и се засуети.

— Оправи си вратовръзката, че се е кривнала... — забеляза насмѣшливо Кйосето, колегата Славковъ.

Запетайката се размърда, запоправя, попритегна и отправи изтърканата, моляща за оставка, връзка и тръгна въ уплаха.

При министра, въ това време, бѣше секретарътъ, сухо, дребно старче съ жълти, набръчкани отъ старостъ, ржце и жълто лице като отъ восъкъ. Имаше нѣщо навѣващо гробенъ студъ отъ него. И въ контрастъ — пълното, здраво лице на министра изглеждаше по-жизнено, по-благоклонно.

Запетайката влѣзна така тихо, съ дребни, дребни стѣпки, като чувствуваше сжщото замиране въ вътрешноститѣ си, и ако секретарътъ не бѣ обадилъ, че това е чиновника Запетаевски, министра не би му обърналъ никакво внимание.

А сега, министърътъ се усмихна и стана енергично отъ креслото. Направи една две крачки и, все така тържествено усмихнатъ, улови за ржка Запетайката.

— Наистина, колко майсторски ви е възпроизвелъ! Досуцъ сжщия сте! Досуцъ сжщия! Е.. е.. господинъ Запетаевски, трѣбва да се чувствувате щастливъ и гордъ, че ви обезсмъртяватъ като